

Om en fuglefelle, en sykkelpumpe og et transportsystem for hostesaft

Av Aage Langhelle

Siden slutten av åttitallet har den tyske kunstneren Andreas Slominski markert seg med en rekke absurde objekter, installasjoner og aktiviteter utført i beste Buster Keaton stil.

Som i en kriminalfortelling spinner han et infantilt nett. Mens du lar deg underholde av Slominski i den klassiske rollen som den «dumme kunstneren» går det langsomt opp for deg at hans skrudde og sjarmerende logikk like gjerne kan kjenne netegne psykopaten som narren.

Ved «Skulpturprosjekt» i Münster sommeren 1997 ble en lyktestolpe gravet opp fra bakken. Nedenifra og opp på stolpen ble det tredd et sykkeldekk. Det harde arbeidet som ligger bak, og som vi alle har lært å sette pris på, er etter aksjonen ikke lenger synlig. Dette er et typisk eksempel på Slominskis bakvendte logikk.

Konseptualiseringen av arbeidet går igjen i flere av Slominskis verk. I Krefeld i Tyskland brukte han en profesjonell golfspiller, som fikk oppdraget å slå en golfball

se at det var hullete, godt brukte vaskefiller. I dette trer et annet, dyptgripende aspekt ved Slominskis verk frem. Han stiller det retoriske spørsmålet; hva er den ytterste konsekvens av vår kulturs dyrkning av rasjonalitet, hygiene og orden? Svaret er uten tvil å finne i den tyske historien fra vårt århundre.

Vindmølleblader

I en utstilling i Frankfurt lå gamle vindmølleblader fra Nederland på gallerigulvet. Disse ble i løpet av utstillingsperioden brukt som brensel for å holde utstillingslokalene varme. Her går Slominski inn i den klassiske problemstillingen om kunstobjektets status, men først og fremst er han ute etter å utforske ideer om det latente i forhold til det skapte, i dette tilfellet den potensielle energien man kan få ut av en vindmølle.

Den 20. februar åpnet den hittil største utstillingen med Andreas Slominski på Deutsche Guggenheim Berlin. Den er en bekreftelse på hans sterke posisjon på 90-tallets europeiske kunstscene. Utstillingen består av fem installasjoner, alle spesiallaget med hensyn på denne utstillingen.

om arbeid. Slominski koblet seg inn på museets hovedvannledning, og førte en kobber vannledning gjennom korridorene og inn i bokhandelen. Der endte den opp i en påmontert vannkran rett over bøtten. Bøtten ble fylt med vann og så ble ledningen demontert. Tilbake står bøtten med vann. Sporene etter arbeidet er fjernet. I ett begrenset opplag selges arbeidet *Wasser-eimer* (vannbøtte) i bokhandelen. Det består av videodokumentasjon av prosessen, vannrør, vannbøtte og vannkran.

Museale objekter

Ved kun å la noen få relikvier og dokumentasjon fra sine absurde aksjoner vises i utstillingslokalet, transformerer Andreas Slominski dagligdagse gjenstander til museale objekter. Dette er for så vidt ikke noe nytt, denne delen av kunstpraksis er allerede etablert som en tradisjon. I tillegg til den tradisjonelle kunsten spesiallaget en svært estetisk felle kun for bruk i denne utstillingen, en felle som lett kan tas for å være en ready made, utover Slominskis en kritikk av den samme tradisjonen. Han som benyttet seg av ledning

i Münster sommeren 1997 ble en lykestolpe gravet opp fra bakken. Nedenifra og opp på stolpen ble det tredd et sykkeldekk. Det harde arbeidet som ligger bak, og som vi alle har lært å sette prisen på, etter aksjonen ikke lenger synlig. Dette er et typisk eksempel på Slominskis bakvendte logikk.

Konseptualiseringen av arbeidet går igjen i flere av Slominskis verk. I Krefeld i Tyskland brukte han en profesjonell golfspiller, som fikk oppdraget å slå en golfball over Museum Haus Esters. På den andre siden av bygningen hadde han plassert en lastebil med lastepanet stilt på høykant. Ballen traff lastepanet som sendte den som en rekyl tilbake og inn gjennom et åpent vindu i museet. Ballen fløy gjennom salen før den landet på gulvet i en annen sal. Der ble den liggende som en liten hvit skulptur. Utstillingen bestod av ballen, lastebilen utenfor vinduet og publikums forestillinger om arbeid og belønning, årsak og virkning.

Retorisk spørsmål

På en annen Slominski-utstilling kunne man betrakte en akribisk stabel av kluter. De var like grundig vasket og strøket som den fineste damaskduk. Først ved nærmere undersøkelse var det mulig å

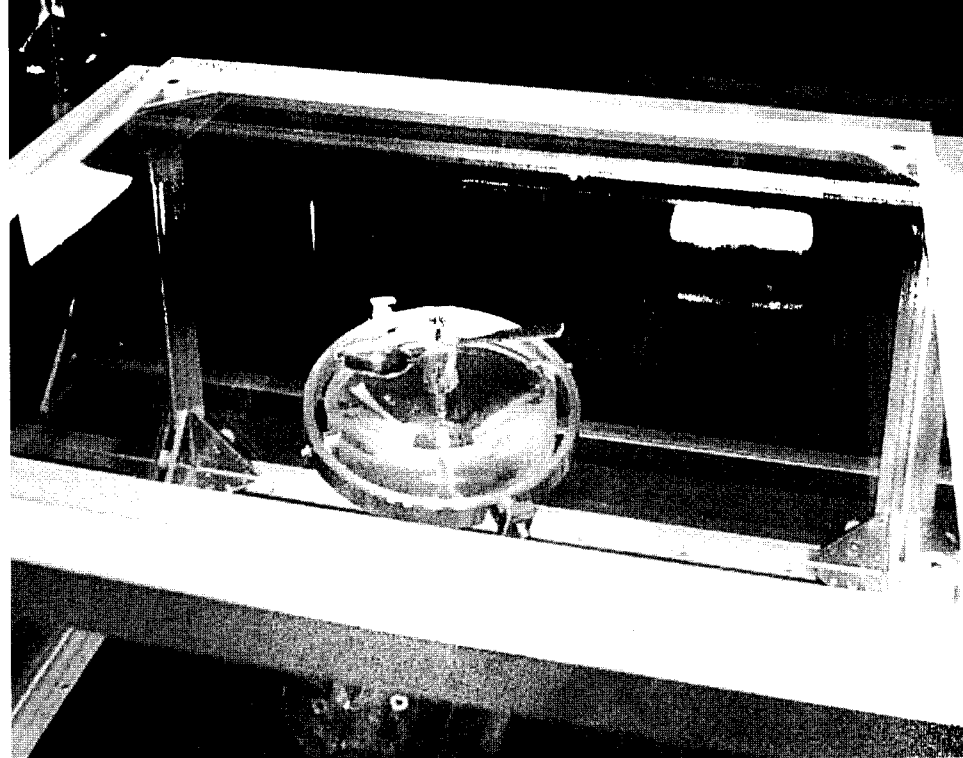
objektets status, men først og fremst er han ute etter å utforske ideer om det latente i forhold til det skapte, i dette tilfellet den potensielle energien man kan få ut av en vindmølle.

Den 20. februar åpnet den årlige forretningsutstillingen med Andreas Slominski på Deutsche Guggenheim Berlin. Den er en bekreftelse på hans sterke posisjon på 90-tallets europeiske kunstscene. Utstillingen består av fem installasjoner, alle spesiallaget med hensyn på denne utstillingen.

Feller

I museets hovedsal møter du en overdimensjonert *Vogelfangstation*. Den består av mange forskjellige typer feller fordelt utover i salen. Midt i rommet står jegerens vakthytte. Gjennom en rekke små hull i hytteveggen har jegeren fullt overblikk, og ved hjelp av et sinnrikt snor-system kan fangstmannen utløse fellene når byttet er innen rekkevidde. Fellene er konstruert slik at byttet fanges uten å skades, og den ironiske referansen til konsentrasjonsleire virker entydig.

Et annet nytt, sentralt arbeid er *Transportsystem für Hustensaft*. Uten å søle en dråpe ble en skje med hostesaft transportert fra universitetet og gjennom Berlins

«Transportsystem for hostesaft» er et arbeid hvor den tyske kunstneren Andreas Slominski transporterer en skje med hostesaft gjennom Berlins hullete gater.

hullete gater til museet. Systemet bygger på det samme kardanske prinsipp som brukes i kompass og som gjør det mulig å stabilisere skjeen i horisontal stilling. Denne innretningen er bygget inn i en Vibro-Shock-Safe som demper støt.

Svingningsfrekvens

Under transporten kunne

man se svingningsfrekvensen på en dataskjerm til enhver tid. Hos Slominski er det ingen tvil om at denne muligheten for total trygghet og beskyttelse både er fascinerende og en potensiell trussel.

I en monter på utstillingen kan man også se en sykkelpumpe som er montert på en bit av en sykkelramme. Tyven Slominski trålet en

desembernatt Berlins gater på leting etter en egnet sykkel med sykkelpumpe. Valget falt på en gråblå Diamant. I stedet for å løsne pumpen fra sine enkle fester valgte han å sage av rammen der hvor pumpen var festet. Aksjonen dokumenteres med foto og video, og viser hvordan Slominski utfører selv den mest profane lille handling med sylskarp og lidenskaplig presisjon.

Etter vann

Midt i bokhandelen på Deutsche Guggenheim har Slominski plassert en vanlig plastikkbøtte. Også til dette objektet hører en fortelling

og dokumentasjon fra sine absurde aksjoner vises i utstillingslokalet, transformerer Andreas Slominski dagligdage gjenstander til museale objekter. Dette er for så vidt ikke noe nytt, denne delen av hans praksis inngår i en objekttrover tradisjon. Men når han for eksempel får spesiallaget en svært estetisk felle kun for bruk i denne utstillingen, en felle som lett kan tas for å være en ready made, utøver Slominski en kritikk av den samme tradisjonen. Han snur begrepene på hodet, og lar fellen bli en skulptur og skulpturen en felle.

Protestantisk

Slominski behandler noen av de helt sentrale begrepene som knytter seg til en protestantisk væremåte; arbeide, hygiene, kontroll og trygghet. Men hans virkelige styrke ligger i humoren. Den er oljen som setter hans komplekse problemunivers i bevegelse. Denne humoren eksisterer i spennet mellom objekt, fortelling (eller konsept) og betrakter, og den slår umiddelbart og effektivt. Tilskueren blir en aktiv deltaker i konstruksjonen av mening.

Alt psykopaten Slominski foretar seg gjennomføres med ekstrem grundighet og presisjon. Slominski blir dermed selv en representant for den kulturen han kritiserer. Dette er ikke en ny posisjon i tysk etterkrigskunst, tenk for eksempel på Joseph Beuys. Men Slominski er forlenget frigjort fra Beuys' tro på det autentiske. Uten at dette betyr noen mindre forpliktelse overfor historien.

Utstillingen med Andreas Slominski inngår i en serie der markante samtidskunstnere inviteres til å lage arbeider spesielt for Deutsche Guggenheim Berlin. Nancy Spector, som er kurator for samtidskunst ved Guggenheim i New York, har kuratert utstillingsrekken, som James Rosenquist innledet i fjor med arbeidet *The Swimmer in the Economist*. Deutsche Guggenheim Berlin er et joint-venture mellom den tyske storbanken og et privat museum. Partnerne er giganten Deutsche Bank – hvis kapital finansierte konsentrasjonsleirer under andre verdenskrig – og Guggenheim foundation, som er en mektig aktør på den internasjonale kunstscenen. Familien Guggenheim er tyske jøder som utvandret fra det tidligere Preussen. Deutsche Guggenheim Berlin holder til i Deutsche Banks lokaler på den gamle paradegaten Unter den Linden.

Andreas Slominski Deutsche Guggenheim Berlin 20.2 til 9.5 1999